

Forfatter: Hjortø, Knud

Titel: Udrag fra Syner (Danske Klassikere)

Citation: Hjortø, Knud: "Syner", i Hjortø, Knud: *Syner*, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 2003, s. 53. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur:
https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hjort_01-shoot-idm140211094945008/facsimile.pdf (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Syner

dommens, hæslighedens, fortzerebens væsker, som vi koger til de
rodtrævler, gennem hvilke den stolte blomst indsuger en næring,
den ikke selv kender.

Jeg: Endnu ved jeg ikke, hvem I er.

Koret: Vi er jere fjender, vi har tilbudt at la os tænke af jer,
digte af jer, men I forjog os, nogle dog ugærrne, og dem besøger
vi igen. Vi er vragsøds, udskudt, tankepøbel. I har anet os, der har
været et glimt af os i jer sjæl, det slukkede brat, men det har væ-
ret der, og så kommer vi igen. Vi digter ikke, vi har os digte. Når
den forvirrede sjæl i drømme har mistet sin fører, da kaster vi os
over den og lar den digte færdig, hvad den anede om dagen, da
den forjog os.

Jeg: Jeg ser en sølsom dyrehave: han dær med svinehedet, er
han pattedyr eller krybdyr? Hans blik er et menneskes, dog har
jeg aldrig modt sådant et blik. Og koen med menneskebugen –
hæslige dyr er I alle, men jere øjne er ikke dyrs øjne, men gales,
bøms, drømmeres eller digteres.

Koret: Du har anet os alle, der er ikke et menneske født, som
ikke har anet os, og vi ser til dem alle, især til dem, der hovmoder
sig af deres vilje. Vi udarbejder jere hemmelige tanker; når vi op-
dager et kom af fristebe i jert sind, viser vi jer det i drømme som
et bjerg af tillokkende synd.

Vært er vi ved asketerne! Ha, ha, jeg må grine! Husker I ham
eremiten? Om dagen tittede vi ind i hans selle, han piskede os
bort med svøber og saltris, han bandede os bort med benner og
lovsang, men han hade set os, og når så om natten han drev om
på drømmens vover, da fangede vi ham og muntrede ham med
alle slags synder, som intet ris kan piske ud af et menneskes lege-
me: Hor, skolevned, mord, tyveri, – –

Jeg: Ha, ti stille, jeg kender ramsen, en katalog over menne-
skehjertet. Men sig mig, jeg synes, måske tar jeg fejl, at I stund-
dom taler på vers, ti og jeg er digter; dog skulde jeg mene, at jere
vers står på forbandet dårlige fødder.

Koret: Her er alt forvirret og tilbeigt, slette tanker på slette
vers; vi er den underste verdens, bugens sjæl, ligtoeren på men-
neskehedens stortå. Nå, men asketerne, dem hade vi mest grun af,
skønt vi fik stundom prygl: en af de største iblandt os gik i hæn-